

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku T. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.
o wcześniejszą emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 24 sierpnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawcy – T. Ł. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 8 stycznia 2003 r. (VII U ...02) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w S. z dnia 13 lutego 2002 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 sierpnia 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie „art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, iż brak zatrudnienia powoda na podstawie umowy o pracę w ostatnim okresie stanowi o niespełnieniu przesłanki z wyżej wymienionego przepisu art. 32 ust. 1 i skutkuje odmową przyznania wcześniejszej emerytury.”

Równocześnie, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawcy wskazał „potrzebę dokonania wykładni przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż treść tego przepisu budzi poważne wątpliwości co do tego jak należy interpretować stwierdzenie ‘ubezpieczeni będący pracownikami’, a w szczególności czy osoby ubiegające się o wcześniejszą emeryturę muszą legitymować się ostatnim okresem ubezpieczenia z tytułu umowy o pracę czy też zwrot ten oznacza, iż prawo do wcześniejszej emerytury na warunkach przewidzianych w tymże przepisie nie jest uzależnione od pozostawania w zatrudnieniu bezpośrednio przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie powodowi prawa do emerytury” oraz „zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesowych, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do

profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość lakoniczne wskazanie w *petitum* kasacji – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – na „potrzebę dokonania wykładni przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż treść tego przepisu budzi poważne wątpliwości co do tego jak należy interpretować stwierdzenie ‘ubezpieczeni będący pracownikami’, a w szczególności czy osoby ubiegające się o wcześniejszą emeryturę muszą legitymować się ostatnim okresem ubezpieczenia z tytułu umowy o pracę czy też zwrot ten oznacza, iż prawo do wcześniejszej emerytury na warunkach przewidzianych w tymże przepisie nie jest uzależnione od pozostawania w zatrudnieniu bezpośrednio przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę.”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) orzekł jak w sentencji.

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) lakoniczne wskazanie na „potrzebę dokonania wykładni przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż treść tego przepisu budzi poważne wątpliwości co do tego jak należy interpretować stwierdzenie 'ubezpieczeni będący pracownikami', a w szczególności czy osoby ubiegające się o wcześniejszą emeryturę muszą legitymować się ostatnim okresem ubezpieczenia z tytułu umowy o pracę czy też zwrot ten oznacza, iż prawo do wcześniejszej emerytury na warunkach przewidzianych w tymże przepisie nie jest uzależnione od pozostawania w zatrudnieniu bezpośrednio przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę.”